

#1 THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

DĪNS KUNCS

ČUKSTU TELPĀ

MAN NAV JĀZINA, KAS TU ESI,
LAI ZINĀTU, KAS TU PATIESĪBĀ ESI

**DĪNS
KUNCS
ČUKSTU
TELPĀ**

**DEAN
KOONTZ**

**THE WHISPERING
ROOM**

**DĪNS
KUNCS**

**ČUKSTU
TELPĀ**

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Ku 397

Copyright © 2017 by Dean Kontz

Dīna Kunca romāna "Čukstu telpā"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojis Jāzezs Springovičs
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto izmantots fragments no *criswellphotography.com*

ISBN 978-9934-25-009-5

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2021

*Šī grāmata veltīta Ričardam Helleram; viņš ir pastāvīgs
juku laikos kā klints, gandrīz trīsdesmit gadus mans draugs,
advokāts un vieds padomdevējs, kas zina, ka visvērtīgākais
zelts ir četrkājains.*

NOTEIKUMU VIŅIEM, ŠĶIET, NEMAZ NAV, BET, JA TOMĒR IR, NEVIENS
TOS NEIEVĒRO.

LŪISS KEROLS, "ALISES PIEDZĪVOJUMI BRĪNUMZEMĒ"

[STROPĀ] BĪTES NESTRĀDĀ CITĀDI KĀ VIENĪGI TUMSĀ; DOMAS NE-
RAISĀS CITĀDI KĀ VIENĪGI KLUSUMĀ; UN TIKUMS SEVI NESPĒJ PARĀDĪT
CITĀDI KĀ VIENĪGI SLEPENĪBĀ.

TOMASS KĀRLAĪLS, "PĀRŠŪTAIS DRĒBNIĒKS"

Pirmā daļa

Pēc Hokas prāta

1

Kora Gundersuna gāja caur trakojošajām liesmām nepdedzinoties, arī viņas baltā kleita neaizdegās. Baiļu nebija, toties pacilātība gan, un daudzie sajūsminātie cilvēki, kas pieredzēja šo ainu, vēroja to ar izbrīnu, kamēr pārsteigtajās sejās mirgoja liesmu atblāzma. Tie sauca viņu vārdā, taču nevis satraukumā, bet ar apbrīnu, ar pielūgsmes toni balsis. Tā nu Kora jutās vienlīdz saviļņota un pazemīgi pateicīga par to, ka kļuvusi neievainojama.

Diksija, garspalvaina takšu kuciņa, dzeltena ar lāsumiem, uzmodināja Koru, nolaižidama tās plaukstu. Suns nerespektēja sapņus, pat tādu, ko viņas saimniece bija izbaudījusi trīs naktis pēc kārtas, turklāt tik tēlaini atstāstījusi. Rīts bija atausis, pienācis laiks brokastīm un rīta tualetei, kas Diksijai bija svarīgāka par visiem sapņiem.

Savos četrdesmit gados Kora bija sprigana kā putns. Kamēr mazais suns nokāpa pa pārvietojamām kāpnītēm, kas ļāva tam uzkāpt uz gultas un notrausties uz grīdas, Kora pielēca kājās, sveicot jauno dienu. Apāvusī kažokādas odures zābakus, kas sniedzās līdz potītēm un kalpoja kā ziemas čības, tāpat pidžamā viņa sekoja taksim, kas gāzelējoties devās mājai cauri.

Mirkli pirms ienākšanas virtuvē viņu pārsteidza doma, ka pie brokastu galdiņa varētu sēdēt svešinieks, ka gaidāms kaut kas šausmīgs.

Protams, neviens viņu tur negaidīja. Kora nekad nebija bijusi bailīga. Viņa pārmeta sev, ka iztrūcinājusies par neko, it neko.

Kamēr viņa ielēja savai draudzenei svaigu ūdeni un iebēra barību, kuplā, zeltainā aste gaidpilni vēzējās pa grīdu.

Kad Kora bija sagatavojusi kafijas automātu un to ieslēgusi, Diksija bija tikusi galā ar brokastīm. Un nu, nostājusies pie sētas puses durvīm, pieklājīgi ierējās – vienu pašu reizi.

Kora paķēra mēteli no sienas āķa, uzmeta to uz pleciem. “Palūkosim, vai tu spēsi tikpat āši atviegloties kā uzpildījies. Laukā, mīlit, ir aukstāk nekā Aīda pazemē, tāpēc nestiept gumiju.”

Izejot no siltās mājas uz lieveņa, viņas elpa izrāvās mutuļiem, it kā no ķermeņa tiktu izdzīta tajā sen iemitinājusies ļauno garu varza. Sieviete apstājās uz lieveņa sardzē pār dārgo Diksiju Bellu, ja nu kāds palaidņa jēnots vēl būtu aizkavējies pagalmā pēc nakts klaiņošanas.

Iepriekšējā rītā bija uzsnidzis vairāk nekā pēdu dziļš vēlinās ziemas sniegs. Bezvējam pateicoties, priedes uz katra zara bija saglabājušas baltus sermuļādas apmetņus. Pagalma daļu Kora bija atbrīvojusi no kupenām, lai Diksijai nevajadzētu kulties caur svaigo sniegu.

Takšiem ir ziņkārīgi deguni. Nebēdājot par saimnieces lūgumu nestiept gumiju, Diksija Bella tipināja šurpu turpu pa attīrīto laukumiņu, degunu zemei pietuvinot, lai noskaidrotu, kādi radījumi naktī viesojušies.

Trešdiena. Skolas diena.

Lai gan Kora nebija bijusi darbā jau divas nedēļas,

viņai tik un tā šķita, ka jāpasteidzas, lai sagatavotos stundām. Pirms diviem gadiem viņa ieguva Minesotas Gada skolotāja titulu. Viņa ļoti mīlēja savus sestās klases skolēnus un ilgojās pēc viņiem.

Darba nespēju bija izraisījušas pēkšņas migrēnas lēkmes, kas ilga piecas vai sešas stundas no vietas, dažreiz tās pavadīja pretīga smaka, ko gan izjuta tikai viņa pati. Galvassāpes pamazām atvieglāja zāles – zolmitriptāns un muskuļu relaksants *Soma*. Kora nekad nebija bijusi slimīga, tāpēc piespiedu uzturēšanās mājās viņu nomāca.

Diksija Bella galu galā pačurāja un atstāja divus krikumiņus, kas Korai jāsvāc plastmasas maisiņā, kad būs sasaluši cieti.

Kad viņa, taksim sekojot, ienāca mājā, pie virtuves galdiņa sēdēja svešs vīrietis, dzerdams kafiju, ko nekautrēdamies bija pats sev ielejis krūzē. Viņam bija adīta cepure, garena seja, izteikti sejas vaibsti, tiešs, auksts zilu acu skatiens. Ar flīsu oderētās jakas rāvējslēdzēju viņš bija atrāvis vaļā.

Pirms Kora paspēja iekliegties vai pagriezties bēgšanai, iebrucējs teica: – Uzspēlēsim mandžūrieti.

– Jā, labi, – viņa teica, jo vīrietis vairs nešķita draudīgs. Galu galā šo vīrieti viņa pazina.

Viņš bija jauks cilvēks. Pagājušajā nedēļā viņš bija cietojies vismaz divreiz. Ļoti jauks cilvēks.

– Novelc mēтели un pakarini to, – viņš teica, un Kora paklausīja. – Panāc šurp, Kora. Apsēdies.

Viņa izvilka krēslu un apsēdās pie galdiņa.

Lai cik draudzīga Diksija bija ar visiem atnācējiem, tā atkāpās kaktā un tur arī palika, modri vērodama ar vienu gaišzilu, otru brūnu aci.

– Vai tev bija kāds sapnis pagājušajā naktī? – jaukais vīrietis jautāja.

- Jā.
- Vai sapnis bija par uguni?
- Jā.
- Vai tas bija labs sapnis, Kora?

Viņa pasmaidīja un pamāja ar galvu. – Tā bija skaista, tik skaista pastaiga caur remdinošu uguni, ne mazāko baiļu.

- Šonakt tev būs tas pats sapnis, – viņš paziņoja.

Viņa pasmaidīja un divreiz sasita plaukstas. – Ai, cik labi. Tas ir tik apburošs sapnis! Līdzīgs tam, ko dažreiz redzēju mazotnē, it kā es sapnī lidoju kā putns. Lidoju, nebaidoties, ka nokritīšu.

- Rīt, Kora, ir nozīmīga diena.
- Ak tā? Kas gaidāms?

– Zināsi no rīta, kad pamodīsies. Es vairs nenākšu. Lai arī cik svarīgi tas ir, tev pamācības vairs nevajadzēs. – Izdzēris kafiju, viņš pabīdīja krūzi tuvāk Korai, piecēlās kājās un novietoja krēslu zem galda. – *Auf Wiedersehen*, tu stulbā, kārnā kuce.

- Uz redzēšanos, – sieviete atbildēja.

Acu priekšā uzpeldēja mirgojošu gaismiņu ličloču virtene, migrēnas priekšvēstnesis. Viņa aizvēra plakstus bailēs no gaidāmajām sāpēm. Bet priekšvēstnesis izgaisa. Sāpes neiestājās.

Kad viņa tos atvēra, tukšā krūze ar kafijas nogulsniem stāvēja uz galda viņas priekšā. Kora piecēlās kājās, lai ielietu sev vēl vienu kafiju.

2

Marta svētdienas pēcpusdienā, paš aizsardzības spiesta, Džeina Hoka ar milzu skumjām bija nogalinājusi dārgu draugu un mentoru.

Pēc trim dienām, trešdien, kad vakaru rotāja zvaigžņu briljanti, ko pat bagātīgi apgaismotās Sangabriela ielejas spožums nespēja izdzēst, viņa pienāca pie mājas, kuras izlūkošanu bija iepriekš veikusi garāmbraucot. Viņa nesa lielu somu ar inkriminējošiem piederumiem. Plecu uzkabē zem sporta jakas karājās zagta četrdesmit piektā kalibra Kolta sistēmas pusautomātiskā pistole, kas tika pielāgota vienā no visā valstī labākajām šaujamieroču remontdarbnīcām.

Apdzīvotā apkaime bija mierīga šajos haosa laikos, klusa laikā, kam raksturīga kņada. Kalifornijas piparkoki sačukstējās, un palmu zari klusu čabēja jasmīnu iesmaržinātajā vējiņā. Šai vējiņā ievijās arī maitas smirdoņa, kas nāca no kādas kanalizācijas akas, arī no nākamās; iespējams, meklējot patvērumu no rītausmas, turp tumsā nobeigties bija devušās saindētas žurkas.

Izraudzītās mājas priekšpagalmā uzstādītā zīme "Pārdodam", zāliens, kas prasīt prasījās pēc pļāvēja, nekustamo īpašumu aģentūras atslēgu seifs pie parādes durvju roktura, kā arī aizvilktie aizkari liecināja, ka māja ir tukša. Visticamāk, trauksmes signalizācija nebija ieslēgta, jo mājokli vairs nebija palicis nekas, ko vērts zagt, kā arī tāpēc, ka signalizācija apgrūtinātu mājas atrādišanu potenciālajiem pircējiem.

Mājas otrā pusē dārza mēbeļu nebija. Izgarojot tikko jūtamu hlora smaku, peldbaseinā ņirbēja melns ūdens ar dilstoša mēness atspulgu.

Mūra siena un terminālijas aizsedza mājas sētas pusi no kaimiņiem. Džeinas ierašanos neviens nebūtu pamānījis pat gaišā dienā.

Izmantojot melnajā tirgū iegādātu *LockAid* slēdzeņu atbloķēšanas ierīci, ko likumīgi ļauts pārdot vienīgi tiesībsargsardzības iestādēm, Džeina pievārēja sētas puses dur-

vju aizbīdīni. Ielikusī ierīci atpakaļ somā, viņa atvēra durvis un brīdī pastāvēja, ieklausoties neapgaismotās virtuves un aiz tās esošo telpu iespējamajos trokšņos.

Pārliecībā, ka mājas stāvoklis novērtēts pareizi, viņa pārkāpa sliekšnim, aizvēra un aizslēdza durvis. Izņēmusī no somas gaismas diožu lukturi ar diviem darba režīmiem, viņa ieslēdza vājāko un pārļaida skatienu stilīgai virtuvei ar spīdīgiem baltiem skapjiem, melnā granīta le-tēm un darbvīrmām, nerūsējošā tērauda iekārtām. Ēdie-nu gatavošanas trauku un piederumu nebija. Skapju ne-daudzajos augšējos plauktos aiz vitrinām nebija arī nekādu smalku porcelāna trauku.

Viņa izstaigāja plašas, no mēbelēm atbrīvotas telpas, kur bija tumšs kā aizvākotā zārkā. Lai gan logus aizse-dza biezi aizkari, viņa neieslēdza spilgtāku gaismu luk-turī, virzīdama tā staru tikai pret grīdu.

Džeina turējās pie sienas, kur kāpienu čikstoņa varē-tu būt klusāka, tomēr tie ziņoja par viņas došanos uz otro stāvu.

Lai gan viņu interesēja mājas fasādes puse, viņa ap-staigāja visu otro stāvu, lai būtu droša, ka neviena cita te nav. Ēka bija tipisks vidusšķiras augstākā slāņa mājoklis iekārojamā apkaimē, katrai guļamistabai sava vannas is-taba, lai gan tukšo telpu dzestrums lika aizdomāties par piepilsētas panīkumu un sociālo pagrimumu.

Varētu būt arī tā, ka šo priekšnojautu rosināja ne tikai tumšās, aukstās telpas. Taisnību sakot, jau gandrīz nedē-ļu viņa nespēja atbrīvoties no drūmām domām, jo bija at-klājusi, ko daži no jaunās tehnoloģisko brīnumu pasaules varenajiem iepilānojuši viņas līdzpilsoņiem.

Atstājusi somu pie guļamistabas loga, kas vērās uz ielu, viņa izslēdza lukturi un nedaudz atbīdīja aizkaru. Džeina nopētīja nevis namu tieši ielas pretējā pusē, bet ēku tam

blakus, lielisku divdesmitā gadsimteņa sākuma Mākslas un amatu kustības radītu amatnieku arhitektūras stila paraugu.

Tajā adresē dzīvoja Lorens Hannafins, atraitnis kopš iepriekšējā gada marta. Viņam un nelaiķei sievai bērnu nebija. Lai gan viņam bija tikai četrdesmit astoņi gadi – par divdesmit vienu gadu vairāk nekā Džeinai –, Hannafins, visdrīzāk, dzīvoja viens.

Džeina nezināja, vai viņš varētu kļūt par iespējamu sabiedroto. Visticamāk, viņš varēja būt glēvulis bez principiem un izvairītos no izaicinājuma, ko viņa gribētu piedāvāt. Laiki bija tādi, ka glēvulība jau pēc noklusējuma bija parastā nostāja.

Viņa cerēja, ka Hannafins nenostāsies ienaidnieka pozīcijā.

Septiņus gadus Džeina bija aizvadījusi FIB Nopietnu incidentu risināšanas grupā, kuru visbiežāk norīkoja to lietu izmeklēšanā, kurās iesaistīja Trešo un Ceturto Uzvedības analīzes vienību, kuru pārziņā bija arī masu slepkavību un sērijveida slepkavību izmeklēšana. FIB aģentes amatā viņai bija nācies nogalināt tikai divreiz, nonākot bezizejas situācijā kādā nomaļā fermā. Aizvadītajā nedēļā, atrodoties atvaļinājumā, viņa paš aizsargājoties bija nogalinājusi trīs vīriešus. Un nu viņa bija kļuvusi par aģenti uz savu roku, darbojās nelegāli, un nogalināt vēl kādu nenāca ne prātā.

Ja Lorensam Hannafinam nebūtu tās drosmes un godīguma, par ko liecināja viņa reputācija, un viņš priekšlikumu noraidītu, tad Džeina cerēja, ka viņš vismaz nemēģinās nodot viņu policijai. Taisnu tiesu Džeina nevarēja gaidīt. Tieši tāpat kā aizstāvību. Tāpat kā zvērināto tiesu. Ņemot vērā to, ko viņa zināja par dažiem ietekmīgiem cilvēkiem, labākais, ar ko viss varētu beigties, bija

lode pierē. Tiem bija visi līdzekļi, lai izrīkotos ar viņu daudz nežēlīgāk, spēja salauzt viņu, izdzēst visas atmiņas no prāta, pazemot līdz bezierunu verdzenei.

3

Džeina novilkta sporta jaku, plecu uzkabi un devās pie miera – ne visai laba – uz grīdas, ar pistoli pa tvērienam. Pagalvīm viņa izmantoja spilvenu no soliņa pie loga otrā stāva gaitēna galā, bet segas vietā nekas nebija atrodams.

Sapņu pasaule pavērās kā nemierīgu ēnu valstība un nez no kurienes plūstoša sudrabzila pusgaisma, caur kuru viņai nācās bēgt no ļaunprātīgiem manekeniem, kas kādreiz bijuši tādi paši cilvēki kā viņa pati, bet nu bija tik nepagurstoši kā roboti, kas ieprogrammēti sadzīt pēdas un kam acīs nebija nolasāmas nekādas emocijas.

Rokas pulksteņa modinātājs uzmodināja viņu vienu stundu pirms rītausmas.

Sievietes necilais tualetes piederumu komplekts iekļāva zobu pastu un zobu suku. Iegājusi vannas istabā, viņa nolika kaktā uz pusjaudu ieslēgto kabatas lukturi un, tumšajā spogulī samocīto seju ar iekritušajām acīm vērodama, izberzēja no zobiem sapnī pieredzēto baiļu garšu.

Pie guļamistabas loga pienākusi, Džeina pavēra pāris collu spraugu aizkaros un nelielā, bet jaudīgā binoklī vēroja Hannafina māju, kamēr viņas elpa ar piparmētru aromātu uz brīdi aizmigloja loga stikla daļu.

Lorensa Hannafina feisbuka lapā bija ziņa, ka viņš ik rītu dodas vienas stundas rītausmas skrējienā. Otrā stāva istabā parādījās gaisma, un pēc dažām minūtēm blāvs apgaismojums tika ieslēgts pirmā stāva vestibilā. Viņš iznāca pa parādes durvīm ar saiti ap galvu, šortos un